

CHƯƠNG THỨ TÁM MƯỜI BỐN

CHIẾC MẶT NẠ DA NGƯỜI

Chàng lo ngại, bởi chàng biết tự lượng sức mình, sức người.

Võ công của Thạch Quan Âm, chàng thử so tài rồi, đúng là cao thâm, siêu việt. Thạch Quan Âm lại sợ Thủy Mẫu Âm Cơ. Như vậy, võ công của Thủy Mẫu Âm Cơ phải cao siêu vô tưởng.

Hướng chi, Thần Thủy Cung là một địa phương thần bí, một nơi thần bí hẳn phải có những nguy hiểm khôn lường chờ đợi người đột nhập.

Chàng lo ngại trong khi mọi người dừng đứng, họ cấu tình nhau, ve vuốt nhau, hơn là đặt vấn đề thám hiểm.

Chẳng phải họ vô tâm đối với an nguy của chàng, chẳng qua họ quá tin tưởng nơi tài và trí của chàng.

Bổng Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Cái lão già cùng đến, Lăng Phi Các, Tiêu Thạch, Thiết Sơn đạo trưởng, Hoàng Lão Trụ các vị tiền bối đó là ai?

Lý Hồng Tụ hỏi lại:

-Người muốn nói đến lão nhân không cười không nói?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Chính lão!

Lý Hồng Tụ tiếp:

-Trông thấy lão, ta hết sức kỳ quái, muốn hỏi lai lịch lão, chưa kịp hỏi, lão lại bỏ đi.

Tô Dung Dung cười nhẹ:

-Các vị đó sao mà đi gấp thế? Chẳng như ai ai cũng sợ mình hỏi lai lịch lão già ấy!

Lý Hồng Tụ quay qua Lý Ngọc Hàm:

-Chúng tôi không biết đã đành, chẳng lẽ Lý công tử cũng không biết luôn?

Lý Ngọc Hàm lắc đầu:

-Đúng vậy. Tại hạ cũng như các vị, chẳng biết gì về vị tiền bối đó. Chính Hoàng lão tiền bối mời đến cho đủ số người thủ trận. Hoàng lão tiền bối bảo rằng vị cao nhân đó, kiếm thuật rất cao, nhưng không tiết lộ danh hiệu.

Lý Hồng Tụ cau mày:

-Tại sao Hoàng lão hiệp không giới thiệu?

Lý Ngọc Hàm đáp:

-Nào tại hạ hiểu được ý tứ của Hoàng lão hiệp đâu? Lúc đó tại hạ hết sức kỳ quái song không dám hỏi. Tại hạ định ninh là khi Tiêu lão hiệp và các vị kia đến, họ chào hỏi nhau, tự nhiên tại hạ hiểu được.

Lý Hồng Tụ gật đầu:

-Đúng vậy! Tiêu lão hiệp giao du sâu rộng trong thiên hạ. Chắc chắn là họ nhìn nhận nhau.

Lý Ngọc hàm thở dài:

-Nhưng Tiêu lão hiệp lại không nhận ra. Bởi, lão nhân đó là người hoàn toàn xa lạ, chẳng những đối với Tiêu lão hiệp, mà các vị kia cũng chẳng ai biết.

Tô Dung Dung vụt cười mấy tiếng:

-Tôi hiểu rồi! Trên thế gian này, không một ai nhận ra được lão.

Lý Hồng Tụ hừ một tiếng:

-Tại sao?

Tô Dung Dung tiếp:

-Toà mật thất thiếu ánh sáng, cho nên các vị không trông thấy rõ.

Lý Hồng Tụ kêu lên:

-Thế ra người đó có gương mặt giả?

Tô Dung Dung mỉm cười, nhìn sang Tiểu Phi một thoáng, tiếp luôn:

-Người đó có thuật cải sửa dung mạo rất tinh vi, lại mang chiếc mặt nạ cực kỳ xảo diệu, cho nên các vị không nhận thấy cũng phải.

Tiểu Phi cười nhẹ không đáp.

Hồ Thiết Hoa xì một tiếng:

-Các vị xem hấn cười kia. Hấn cười khó thương quá. Hấn làm như việc gì xảy ra, hấn biết trước, hấn hiểu tất cả mọi việc, có điều hấn không chịu nói đấy thôi. Nụ cười của hấn sao mà gian trá thế! Hấn gieo sự hoài nghi cho thiên hạ, chẳng ai hiểu nổi hấn hiểu nhiều hay ít! Đáng ghét thật!

Lý Hồng Tụ gật đầu:

-Người đúng là tri kỷ của hấn!

Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Người đó có gương mặt chết, suốt thời gian hiện diện, không hề lộ một tình cảm nào. Tại hạ ngỡ là lão đạo nọ, song tìm mãi mà chẳng thấy có một điểm nào để chứng minh điều đó.

Tô Dung Dung thốt:

-Chỉ vì lão mang một chiếc mặt nạ không giống loại mặt nạ trên giang hồ. Người nào chế ra mặt nạ đó, hấn phải là tay tuyệt xảo!

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một chút:

-Trên giang hồ, những người chuyên chế luyện mặt nạ không có bao nhiêu, trong vòng năm mươi năm trở lại đây, bất quá chỉ độ mười người, mà trong số đó, lại có ba người đáng kể nhất!

Liễu Vô My hỏi gấp:

-Ba người đó là ai?

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Người thứ nhất là Tiểu Thần Đồng. Y biết làm mặt nạ ngay từ lúc bảy tám tuổi. Song y chết khi chưa tròn hai mươi. Thực ra, những chiếc mặt nạ của y cũng không khéo lắm, có điều dùng lâu và không đến nỗi quá vụng.

Y dừng lại đột ngột, bởi y vừa thấy Tô Dung Dung lộ vẻ bi thương, dù cái vẻ đó của nàng chỉ thoáng hiện thôi. Chứng như đôi mắt của nàng cũng đỏ lên một chút.

Lý Hồng Tụ nổi lời:

-Người thứ hai là Thiên Diện Nhân ma. Mấy mươi năm trước đây, lão ấy bị chưởng môn nhân Thiết Huyết Đại Kỳ Môn là Thiết Trung Đường đại hiệp hạ sát rồi. Ngoài ra, cơ sở Vạn Diệu Cung do hấn hao phí bao tâm lực dựng lên, cũng bị Thiết đại hiệp phá huỷ. Bao nhiêu chiếc mặt nạ do lão chế tạo đều bị huỷ diệt luôn trong dịp đó.

Liễu Vô My lại hỏi:

-Còn người thứ ba?

Lý Hồng Tụ nghiêng răng, tiếp:

-Người thứ ba, nhắc đến tên y là tôi nghe khí uất trào dâng liền. Tôi không tài nào nói dài dòng về y được.

Liễu Vô My cau mày:

-Chẳng lẽ y còn tàn độc hơn Thiên Diện Nhân Ma?

Lý Hồng Tụ quắc mắt sáng ngời:

-Thiên Diện Nhân Ma dù tàn độc cũng có nhân cách. Chứ người thứ ba này, hèn hạ không tưởng nổi. Không một việc vô sỉ nào y chẳng dám làm. Y đúng là con thú đội lốt người.

Liễu Vô My trầm ngâm một lúc:

-Có lẽ cô nương muốn nói đến người bán nam bán nữ ngoại hiệu là Hùng Nương Tử đó chăng?

Lý Hồng Tụ căm hận:

-Chứ còn ai nữa! Trên giang hồ, vô luận hắc hay bạch hai phái ai ai cũng oán ghét y, ai ai cũng muốn giết y cả. Từ xưa đến nay, chưa một người nào có nhiều thù nhân bằng y. Cho nên, suốt đời y cứ trốn tránh thiên hạ, lúc ở Đông, lúc ở Tây, khi về Nam, khi lên Bắc, không ở nơi nào lâu. Do đó, y cần phải học thuật cải sửa dung mạo và chuyên chế luyện mặt nạ hầu che mắt người đời.

Liễu Vô My cau mày:

-Vậy ra, lão nhân do Hoàng Lão Trực đại hiệp đưa đến, chính là người đó?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Hoàng đại hiệp là người chính trực, khi nào lại giao du với hạng bại hoại như Hùng Nương Tử? Huống chi, Hùng nương Tử đã đến tội mười năm về trước rồi.

Liễu Vô My thấy mình kém hiểu biết quá, hơi thẹn, vội thốt:

-Tại từ nhỏ, đã đến sa mạc rồi lớn lên tại đó, nên không được hiểu rành sự việc võ lâm Trung Nguyên cho lắm!

Tiểu Phi mỉm cười:

-Tẩu phu nhân không hiểu cũng phải, bởi vừa vào Trung Nguyên là về làm dâu nhà họ Lý rồi, mà Ung Thuý sơn trang là nơi gia pháp rất nghiêm, khi nào bàn bạc đến những chuyện xấu xa, nhơ nhớp trên giang hồ? Do đó, người tốt thường được nhắc đến, để noi gương mà người xấu không hề được đề cập. Thì tẩu phu nhân làm sao biết được hành vi của Hùng Nương Tử ngày trước. Thời đó, tin Hùng Nương Tử bị giết gây chấn động khắp giang hồ, thiên hạ anh hùng bốn phương đất nước, chẳng quản đường xa vạn dặm, kéo đến tận nơi, ai ai cũng muốn tự tay mình cắt một mảnh thịt trên người Hùng Nương Tử. Làm được việc đó mới hả giận bình sinh.

Liễu Vô My hỏi:

-Người ta không ai biết được mặt thật của y, thì làm sao dám quả quyết người bị giết chính là y?

Tiểu Phi đáp:

-Xác của y được treo cao, trên xác có tấm biển đề tên họ, danh hiệu của y và ghi mấy lời tuyên bố của Thần Thuỷ Cung, giết Hùng nương Tử để cứu nạn tất cả nữ nhân khỏi bị hại nơi tay dâm tặc.

Liễu Vô My kêu lên:

-Thần Thuỷ Cung? Thế ra, Hùng Nương Tử chết nơi Thuỷ Mẫu Âm Cơ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Chính Thần Thuỷ Cung chủ giết Hùng Nương Tử. Người trong thiên hạ, thấy tấm biển phải tin ngay, bởi Thuỷ Mẫu Âm Cơ bình sinh không hề hành động hồ đồ. Nếu không ai biết được mặt thật của Hùng Nương Tử, thì còn có Thuỷ Mẫu Âm Cơ biết được. Trên đời này, có sự việc gì qua lọt ánh mắt của bà?

Hồ Thiết Hoa nhìn sang Tô Dung Dung, tiếp lời Tiểu Phi:

-Hùng Nương Tử dù chết, nhưng chiếc mặt nạ của y phải còn, có thể lão nhân thần bí kia mang loại mặt nạ đó.

Lý Hồng Tụ lắc đầu:

-Không thể có việc đó đâu!

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Chiếc mặt nạ không mang dấu hiệu người chế ra, làm sao cô nương dám khẳng định?

Lý Hồng Tụ trừng mắt nhìn y:

-Hùng Nương Tử tự phụ là đệ nhất mỹ nam tử, những chiếc mặt nạ do y chế ra, hẳn phải đẹp, khi nào lại chế thứ mặt nạ bình thường? Lão nhân thần bí đó, mang

chiếc mặt nạ chẳng ra hồn, tự nhiên chẳng phải là sản phẩm của Hùng Nương Tử, suy lý tất hiểu việc, đợi gì phải có dấu hiệu?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Có thể đúng!

Lý Hồng Tụ hừ một tiếng:

-Đó là cái chắc rồi, còn có thể sao được?

Rồi nàng tiếp:

-Bởi những chiếc mặt nạ của y rất tinh xảo, y quý trọng và gìn giữ rất kỹ. Y chết rồi, chẳng thể còn một chiếc nào lưu lại trên đời. Chứ như mặt nạ của Tiểu Thần Đồng, hoặc của Thiên Diện Nhân Ma, vốn là loại thường, có thể còn lưu lại một vài chiếc trên giang hồ, sau khi họ chết.

Tiểu Phi phụ họa:

-Hà huống, y lại chết nơi tay Thần Thuỷ Cung chủ, dù có lưu lại bao nhiêu chiếc mặt nạ, cung chủ cũng lấy hết, làm gì còn lại chiếc nào cho người ngoài sử dụng?

Hồ Thiết Hoa nhìn thoáng qua Tô Dung Dung, thốt:

-Thiên Diện Nhân Ma và Hùng Nương Tử không lưu lại một chiếc mặt nạ nào thì chiếc mặt nạ của lão nhân thần bí đó, hẳn là của Tiểu Thần Đồng rồi!

Tô Dung Dung vụt thốt:

-Không thể thế được!

Hồ Thiết Hoa nhận ra mỗi lần nói đến Tiểu Thần Đồng, y đều thấy Tô Dung Dung biến đổi thần sắc. Do đó, y không hỏi gì, y biết là trước sau gì nàng cũng nói ra điều suy nghĩ của nàng.

Nàng tiếp:

-Những chiếc mặt nạ của Tiểu Thần Đồng, tuyệt nhiên không hề lưu lại trên giang hồ.

Hồ Thiết Hoa vờ kêu lên:

-A?

Tô Dung Dung đỏ mắt, nàng sắp rơi lệ.

Nàng cúi đầu thốt:

-Những chiếc mặt nạ của Tiểu Thần Đồng đều do tôi cất giữ. Tôi là em gái của y.

Hồ Thiết Hoa giật mình, điều tiết lộ của Tô Dung Dung làm cho y sửng sốt phi thường.

Y không nói gì, trở mắt nhìn nàng. Y từng nghe Tiểu Phi tâm sự với y. Qua những lần tâm sự đó, Tiểu Phi có cho y biết Tống Diêm Nhi, Lý Hồng Tụ, Tô Dung Dung là những người đáng thương hại nhất trên đời. Họ là những cố nhĩ ra đời là gặp toàn cảnh bi đát. Nhưng, y có ngờ đâu Tô Dung Dung lại là bào muội của Tiểu Thần Đồng.

Y trừng mắt nhìn Tiểu Phi như ngầm bảo:

-Thảo nào mà người chẳng biến hoá thiên hình vạn trạng! Người qua mặt luôn cả ta.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Nếu người ta không thích chường mặt thật với đời, thì đó là quyền tự do của người. Minh bất tất truy cứu việc riêng tư của người ta làm chi. Huống chi người ta không có ác ý với mình.

Chàng không để ai nói gì, tiếp luôn:

-Vừa rồi, ta cáo biệt các vị tiền bối, Lý lão anh hùng có cho ta biết riêng một việc...

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp:

-Việc gì?

Tiểu Phi đáp:

-Lý lão tiền bối bảo là người thần bí đó đáng thương hại lắm, chúng ta nên tha thứ cho người ấy.

Lý Hồng Tụ hỏi:

-Hoàng Lão Trục có nói chi chẳng?

Tiểu Phi gật đầu:

-Có chứ! Chính Hoàng đại hiệp mời lão nhân thần bí đến Ứng Thuý sơn trang mà. Đại hiệp cho biết chính lão nhân đó bảo là muốn đến Thần Thuỷ Cung phải qua Bồ Đề am. Hoàng đại hiệp yêu cầu chúng ta đừng truy cứu.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Và người bằng lòng bỏ qua?

Tiểu Phi thở dài:

-Ta tin Hoàng đại hiệp, không lừa ta, không có ý hãm hại ta, ta đáp ứng lời yêu cầu đó.

Chàng nghiêm sắc mặt, tiếp:

-Con người, ai cũng có quyền bảo vệ sự bí mật của mình. Nếu người đó đừng nuôi dưỡng ác tâm đối với người đời, là đủ.

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Đúng! Tìm tòi việc riêng tư của người, là gian ác, là hèn hạ!

Hắc Trân Châu từ lâu tránh ánh mắt của Tiểu Phi, nàng không dám nhìn chàng. Lúc đó, bỗng nhiên nàng đứng lên, nhưng lại cúi đầu, thốt:

-Tôi... thực ra, tôi đối xử không đẹp với các vị... Cũng may các vị được đoàn tụ rồi, tội của tôi được giảm nhẹ phần nào.

Lý Hồng Tụ mở to đôi mắt:

-Đại thơ, tại sao đại thơ nói thế?

Hắc Trân Châu cười thảm:

-Chỉ vì... tôi muốn ra đi! Tôi phải ra đi, nên tôi muốn nói lời cuối cùng. Tôi...

Tống Diêm Nhi và Lý Hồng Tụ cùng chụp tay nàng.

Tống Diêm Nhi thốt:

-Chúng ta đã kết giao chị em với nhau rồi, tại sao đại thơ bỏ ra đi một mình được? Chẳng ai cho đại thơ ra đi như vậy đâu!

Hắc Trân Châu cười buồn:

-Sa mạc chẳng phải là một tiên cảnh, song tôi sinh trưởng tại đó...

Nàng chợt nhớ ra, mình là kẻ không nhà, chạnh niềm cơ khổ, lệ dâng nghẹn ngào, không nói được nữa.

Lý Hồng Tụ vội thốt:

-Nhà của chị em tôi, là nhà của đại thơ... Đại thơ hà tất...

Tô Dung Dung tiếp lời:

-Đúng vậy! Chúng ta không thể xa nhau! Chúng ta là những tử muội một nhà!

Tống Diêm Nhi cao giọng:

-Nếu đại thơ bỏ đi, tôi cũng đi luôn!

Giọng nàng thành thật quá!

Hắc Trân Châu khóc liền.

Nàng nhìn sang Tiểu Phi qua màn lệ, chừng như để hỏi:

-Họ không muốn cho ta đi, còn người? Người nghĩ sao?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Chúng ta tuy không phải là người thân thích, song tình thân hơn bằng hữu. Tại hạ đang cơn hoạn nạn, cô nương nữ bỏ đi sao?

Hắc Trân Châu thở dài:

-Lưu Hương huynh...

Tiểu Phi tiếp:

-Tại ước mong cô nương cùng Lý Hồng Tụ, Tống Diêm Nhi, cùng đoàn đến Bồ Đề am, cả ba còn non dại quá chừng, trường đời chưa lịch lãm bằng cô nương!

Hắc Trân Châu trầm ngâm một lúc, rồi ngồi xuống.

Câu nói của Tiểu Phi có chạm tự ái của bọn Tống Diêm Nhi phần nào, song họ lờ đi, chỉ mỉm cười hết sức ý nhị.

Tiểu Phi đợi cho mọi người im lặng một chút, đoạn cao giọng thốt:

-Lý Hồng Tụ và các cô nương, theo ngã Bồ Đề am mà vào Thần Thủy Cung. Lộ trình từ đây đến đó, hẳn phải nhờ Lý công tử chỉ điểm. Còn tại hạ và Hồ Thiết Hoa do một ngã khác mà vào. Ngã khác, đương nhiên do Tô muội hướng dẫn. Hôm nay là ngày chín, hẹn tất cả gặp nhau đêm rằm tại Thần Thủy Cung.

Lý Hồng Tụ thốt:

-Bọn chúng tôi, toàn là nữ nhân, nếu có thất bại, bất quá chỉ là không vào được Thần Thủy Cung mà thôi, chứ chẳng đến nỗi gặp hiểm nguy. Chứ Lưu huynh thì...

Hồ Thiết Hoa cười vang:

-Cô nương yên trí. Thuỷ Mẫu Âm Cơ là nữ nhân, đương nhiên bà ta không nỡ sát hại lão Xú Trùn đầu!

Tiểu Phi vờ lý mặt:

-Cái đó đã hẳn rồi.

Chàng mỉm cười tiếp:

-Nếu cần giết, bà chỉ giết một mình người cũng đủ!

Hồ Thiết Hoa còn lý mặt hơn:

-Ta đâu có sợ bà ấy sát hại. Điều ta sợ, là bà ấy bắt buộc ta phải thành thân, như đã có lần Thạch Quan Âm cưỡng bức ta.

Tống Diêm Nhi bật cười khanh khách:

-Nếu bà ấy ưng lấy người làm chồng, thì Thần Thuỷ Cung phải được đổi tên lại là Thần Tử Cung!

Thời gian vào lúc hoàng hôn.

Bọn Tiểu Phi, Hồ Thiết Hoa và Tô Dung Dung đến một thị trấn nhỏ. Trên đường vào thị trấn, lúc đó, khách bộ hành thưa vắng.

Đột nhiên, có mấy người từ phía trước mặt đi và họ.

Nhìn thoáng qua mấy người đó, Hồ Thiết Hoa biết ngay chúng là những con quỷ rượu, bởi người nào người nấy uống quá chén rồi, đôi mắt vừa đỏ, vừa lơ lơ, và hơi rượu xông từ người ra bốc xa hàng mười thước.

Chúng vừa đi, vừa kháo chuyện vang ầm.

Một người hỏi đồng bọn:

-Ta đang uống ngon miệng, sao người lại kéo ta đi!

Một người khác không đáp, chỉ hỏi lại:

-Hai lão vào Thái Bạch Lâu vừa rồi đó, người có biết là ai chăng?

Người trước hừ một tiếng:

-Chúng là ai thì mặc chúng, có phải chúng ta là cha ta hay cha người đâu mà phải tránh né?

Người kia phì cười:

-Nếu là cha ta, thì tội gì ta phải tránh né? Cho người biết, một trong hai lão là Quân Tử Kiếm Hoàng Lỗ Trực, năm xưa một mình hạ sát mười lăm người trong Ngọa Cang trại đó!

Người trước giật mình, không dám nói chi nữa.

Người thứ ba thốt:

-Nghe nói lão ấy trước khi giao đấu với ai, đều cho đối phương biết trước lão sẽ đánh ra chiêu thức gì. Ta cũng chưa hiểu lời truyền thuyết đó có đúng chăng!

Người thứ hai lắc đầu:

-Đúng với chẳng đúng, cũng không ích gì, bọn ta không làm sao chống lại lão ấy. Rượu, chẳng thiếu nơi bán, mình tìm đến chỗ khác mà uống cho được yên thân.

Chúng đi ngang qua bọn Tiểu Phi.

Một người nhìn Tô Dung Dung tắc lưỡi, hít hà như thèm khát lắm. Nhưng nhớ lại Quân Tử Kiếm Hoàng Lỗ Trực có mặt tại Thái Bạch Lâu, chúng chằm chằm đứng lại.

Chúng đi xa rồi, Hồ Thiết Hoa mỉm cười thốt:

-Không ngờ Hoàng Lỗ Trực cũng đến đây. Đúng là nhân sanh hà xứ bất tương ô phùng. Ta muốn đến đó, so tửu lượng với lão xem sao.

Tiểu Phi trầm giọng:

-Biết đâu, lão chẳng vì một việc khác mà có mặt tại đây, chứ chẳng phải vì chúng ta.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Còn vì việc chi khác nữa chứ?

Y chớp mắt, rồi tiếp:

-Bọn kia nói lão đi với một người nữa. Chắc là lão nhân thần bí đó rồi. Có thể là họ cũng định vào Thần Thủy Cung đấy.

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc, lâu lắm chàng chẳng nói gì.

Bỗng Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Đúng như người dự đoán! Lão nhân thần bí hẳn có liên quan đến Thần Thủy Cung. Nếu không thì tại sao một nam nhân lại biết quá rõ sự tình trong bí cung? Thủy Mẫu Âm Cơ bình sinh rất kỵ nam nhân mà!

Tô Dung Dung chỉ nghe Hồ và Tiểu Phi đối đáp, không chen một lời nào, nàng thấy chưa phải lúc đưa ý kiến, nên im lặng.

Suy nghĩ một lúc lâu, Tiểu Phi vụt cười thốt:

-Họ có những việc khó nói, họ không thể nói ra, mình không nên bức họ quá. Nhưng cái bọn ba người vừa rồi, xem ra chẳng phải là người lương thiện, chúng ta nên cẩn thận, cần phải đề phòng.

Hồ Thiết Hoa gật đầu.

Tiểu Phi tiếp:

-Đề phòng chúng là phải theo chúng, biết đâu, bọn mình chẳng can thiệp vào một hành động gì đó mà chúng sắp làm? Hơn nữa, bọn mình biết được nơi nào có bán rượu...

Hồ Thiết Hoa reo lên:

-Người đúng là tri kỷ của ta!

Theo ba người đó, quả nhiên bọn Hồ Thiết Hoa có rượu uống, song chẳng cần can thiệp việc gì, bởi chúng chẳng làm chi cả. Chúng chỉ là những con sâu rượu, ngoài cái việc uống thính khẩu ra, chúng chẳng làm gì khác. Chúng uống xong, thuê luôn phòng, khoá cửa lại, một lúc sau cùng thở vang lên như trâu xịt nước.

Tiểu Phi luôn luôn đề cao cảnh giác. Hồ Thiết Hoa thì thản nhiên uống, nhưng uống vừa phải thôi.

Đêm xuống rồi, họ không muốn vào núi liền, nên cũng thuê phòng nghỉ lại đó.

Theo thói quen, Hồ Thiết Hoa không chịu về phòng sớm, mãi đến canh ba rồi, y nằm trò chuyện với Tiểu Phi.

Tiểu Phi ngáp dài, hỏi:

-Ngày mai, chúng ta vào Thần Thuỷ Cung, người không nghĩ nên tỉnh dưỡng một lúc sao?

Hồ Thiết Hoa bật cười:

-Nếu ta ngủ, là bị nhức đầu ngay. Thà...

Bỗng có tiếng gọi bên ngoài:

-Lưu Hương, người ra đây!

Câu nói gồm năm tiếng, dù hơi chậm đến đâu cũng chẳng chiếm bao nhiêu phút giây, tiếng thứ năm vừa dứt âm thanh, Hồ Thiết Hoa đã vọt mình qua cửa sổ, ra ngoài rồi. Y không sợ bị ám toán.

Tiểu Phi thấy y ra rồi, cũng phải theo ra.

Một bóng đen chớp trên mái nhà, chừng như bóng đó đưa tay vẫy Tiểu Phi. Bóng đó có thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn. Thân hình vừa chớp, tay vừa vẫy, thoáng mắt y đã vọt đi xa ngoài bảy tám trượng.

-----oOo-----